

Budapest Környéki Törvényszék
mint másodfokú bíróság
10.Pf.20.226/2020/7.

A Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság a

dr. Dantesz Péter Antal ügyvéd (1000 ... sas ... 4.) által képviselt ...
(...) felperesnek – a ... Iroda – ügyintéző:
ügyvéd (...) utca 53.) által képviselt **OTP Faktoring
Követeléskezelő Zrt.** (1066 Budapest, Mozsár utca 6.) alperes ellen **végrehajtás megszüntetése**
iránt indított perében a Ráckevei Járásbíróság 2.P.20.236/2019/19. számú, 2020. február 7. napján
kelt ítélete ellen alperes részéről 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletével a Feigl Gábor önálló bírósági végrehajtó előtt 83.V.1950/2016. számon folyamatban lévő végrehajtási eljárást megszüntette és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 622.765,- Ft perköltséget. Az elsőfokú bíróság a le nem rótt 588.437,- Ft illetéket az Állam terhén hagyta.

A tényállás szerint az alperes jogelődje, az OTP Takarékpénztár és Kereskedelmi Bank Rt és a felperes, mint fogyasztó között CHF alapú kölcsönszerződés jött létre, amelyet dr. Juhász Ildikó szigetszentmiklósi közjegyző 211/2006. számon közjegyzői okiratba foglalt. A szerződésben a felek a kölcsön összegét 7.000.000,- Ft-ban állapították meg, az induló ügyleti kamat mértéke 2,50%, míg a kezelési költség induló évi mértéke 3% volt.

A devizaalapú hitelszerződés kockázatairól az alperesi jogelőd a felperest 2006. február 1. napján kockázatfeltárási nyilatkozatban tájékoztatta.

A szerződés V.1. pontja rögzítette a kölcsönszerződés felmondásának szabályait. A V.1.a.) pontja szerint a hitelező a kölcsönszerződést jogosult azonnali hatállyal felmondani és a teljes hiteltartozást, valamint a járulékait esedékessé tenni, az adósok pedig egyetemlegesen kötelesek a felmondással esedékessé tett teljes tartozást – ha a felmondásban más határidő nem szerepel – a felmondás közlésével egyidejűleg a hitelezőnek megfizetni, ha az adósok vagy a zálogkötelezettek a jelen szerződés alapján őket terhelő valamely kötelezettségüknek nem tesznek eleget, a szerződést – az adósi fizetési késedelmet is ideértve – megszegik. A kölcsönszerződés V.1.g) pontja értelmében a hitelező a szerződést jogosult azonnali hatállyal felmondani a Ptk. 525.§. (1) és (2) bekezdésében foglalt bármely egyéb felmondási ok bekövetkezésekor.

Az alperesi jogelőd a kölcsönszerződést 2012. november 15. napján azonnali hatállyal felmondta. A felmondást dr. Rokolya Gábor közjegyző 11079/Ü/3056/2012/1. ügyszámon foglalta közokiratba. A felmondás 1. pontja a kölcsönszerződés V.1. pontjában foglaltakat tartalmazza, míg a felmondás 2. pontja rögzíti, hogy a kölcsönszerződést a hitelező a Ptk. 525. § (1) bekezdés e) pontjára hivatkozással azonnali hatállyal felmondja.

A felmondást követően dr. Juhász Ildikó szigetszentmiklósi közjegyző 14035/Ü/291/2016. számon állított ki végrehajtási záradékot. A felmondó okirattal eltérően az adós tartozását 2015. február 1. napján forintban nyilvántartott 5.694.811,- Ft tőketartozásban és ennek 2015. február 2. napjától a kiegyenlítés napjáig járó évi 9,32% késedelmi kamatában, 316.312,- Ft lejárt ügyleti kamattartozásában és ennek 2015. február 2. napjától a kiegyenlítés napjáig járó évi 9,32% késedelmi kamatában, 197.930,- Ft lejárt költségtartozás és ennek 2015. február 2. napjától a kiegyenlítés napjáig járó évi 9,32% késedelmi kamatban, valamint 1.680.829,- Ft késedelmi kamatban állapította meg. Az adós elleni végrehajtási eljárás Feigl Gábor önálló bírósági végrehajtó előtt 83.V.1960/2016. szám alatt folyik.

Az alperes jogelődje a 2014. évi XL tv.-ben foglalt elszámolási kötelezettségének 2015. április 16. napján tett eleget. A tisztességtelenül felszámított összeget 5.869,71 CHF-ben állapította meg, a lejárt tartozás összegét 2012. december 19. napjára 24.636,67 CHF-ben állapította meg. Az elszámolás felülvizsgáltnak minősül.

Felperes keresetében kérte a vele szemben folyamatban lévő végrehajtási eljárás megszüntetését. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperesi jogelőd nem biztosította a szerződés átláthatóságát, az árfolyamkockázat vonatkozásában a felperes nem kapott megfelelő tájékoztatást, a kölcsönszerződés III.1. pontja, III.2. pontja és III.3. pontjában megjelölt szerződési feltételek nem világosak, nem érthetőek, ezért tisztességtelenek. A tájékoztatás elégtelensége pedig az egész szerződés érvénytelenségét eredményezi figyelemmel arra, hogy az árfolyamkockázat a főszolgáltatás részre.

Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a közjegyzői okiratba foglalt felmondás jogszerűtlen, mivel a felmondó nyilatkozat szövegéből nem világos, hogy a Ptk.-ban meghatározott okból vagy a kölcsönszerződés V.1. pontja alapján kívánja a szerződést megszüntetni.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a perben felmerült költségeinek megfizetésére irányult. Álláspontja szerint az árfolyamkockázati tájékoztatás megfelelő volt, a felmondás jogellenességével kapcsolatosan pedig arra hivatkozott, hogy jelen perben a felmondás nem vizsgálható, de egyébként az jogszerű volt, mivel a kölcsönszerződésben foglalt kötelezettségek súlyos megszegése egyértelműen megállapítható.

Az elsőfokú bíróság ítélete szerint az árfolyamkockázati tájékoztatás megfelelő, a szerződés ez okból nem érvénytelen.

Az alperes másodlagos hivatkozásával összefüggésben kifejtette, hogy a felperes jogainak megóvása érdekében a felmondás jogszerűsége jelen perben is vizsgálható figyelemmel arra, hogy annak hatálytalansága esetén a kölcsönszerződésből eredő teljes tartozás összege nem vált lejárttá, így arra végrehajtás sem vezethető, azaz a végrehajtási záradék Vht. 23/C. §-ában előírt törvényi feltételei nem állnak fenn.

Érdemben a felmondás érvényességét a Ptk. 321. § (1) bekezdésének való megfelelése körében vizsgálta. Ebben a körben megállapította, hogy a felmondó nyilatkozat szövegéből nem világos, hogy az alperesi jogelőd a törvény vagy a kölcsönszerződés alapján kívánta-e a szerződést megszüntetni, mert mindkettőre hivatkozott. A nyilatkozat 1. pontja a kölcsönszerződés V.1. pontjára utal, míg a 2. pontja a felmondást a Ptk. 525. § (1) bekezdésének e) pontjára, a felperesek fizetési kötelezettségének a megsértésére alapítja.

Kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. 525. § (1) bekezdésének e) pontja nem jogosíthatta az alperes jogelődjét a felmondásra, mert fizetési késedelem esetére a felek szerződésének V.1. a) pontja a Ptk.-tól eltérő felmondási okot tartalmaz: valamely szerződéses kötelezettség megsértésének esetére biztosít azonnali hatályú felmondási jogot és ez eltér a Ptk. 525. § (1) bekezdésének e) pontjában foglalt súlyos szerződésszegés esetétől. Mivel a felek a szerződésben a Ptk.-tól eltérően szabályozták a fizetési kötelezettség megszegésén alapuló felmondási okot, ezért a Ptk. szerinti felmondási ok alapján nincs helye a szerződés felmondásának, az nem jogosítja a hitelezőt a szerződés megszüntetésére, így a nyilatkozat a Ptk. 321. § (1) bekezdése szerinti joghatás kiváltására nem volt alkalmas.

Ugyanakkor a felmondás a szerződés felhívott rendelkezése alapján sem tekinthető jogszerűnek. A felmondás fizetési késedelemre utal, amely a kölcsönszerződés V.1. a) pontban foglalt felmondási oknak felel meg, de kölcsönszerződés V.1. a) pontja tisztességtelen szerződési feltételt tartalmaz.

A hogy a felmondási ok tisztességtelenségének vizsgálata során abból indult ki, hogy a Ptk. tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó szabályai a 93/13/EGK. irányelv harmonizálását szolgálják, így azokat az uniós joggal összhangban az uniós jog elsőbbségére és az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlatára tekintettel kell alkalmazni. A kölcsönszerződés V.1. a) pontja a jogszabályból következő jogaihoz és kötelességeihez képest kedvezőtlenebb jogi helyzetbe hozza a fogyasztót, mert míg a feltétel valamely szerződési kötelezettség megsértéséhez fűz felmondási okot, addig a Ptk. csak súlyos szerződésszegés esetén teszi lehetővé a felmondást. A szerződési feltétel tehát egyensúlytalan, mert a fogyasztóra nézve a Ptk.-hoz képest szigorúbb felmondási okot fogalmaz meg. A feltétel kapcsán a jóhiszeműség és tisztesség elvének a sérelme is megállapítható, ugyanis ilyen tartalmú megállapodást a kötelezett egyedi megtárgyalás esetén nyilvánvalóan nem kötött volna meg.

A V.1. a) pontja szerinti felmondási ok nem tesz eleget továbbá az EUB C-537/12. és C-116/13. számú egyesített ügyekben hozott ítélete fogyasztói szerződés felmondásával kapcsolatos elvárásainak. Az EUB ebben az ítéletében a 93/13/EGK. irányelv mellékletének 1. pontjának g) alpontját úgy értelmezte, hogy felmondásra vonatkozó feltétel tisztességtelen jellegének értékelése során annak kell jelentőséget tulajdonítani, hogy a felmondási jog lényeges kötelezettség teljesítéséhez, valamint a futamidőhöz és a tartozás összegéhez képest súlyos szerződésszegéshez kapcsolódik-e, továbbá megnehezíti a fogyasztó bírói igényérvényesítéséhez fűződő jogait, illetve a nemzeti jog hatékony eszközöket biztosít-e a fogyasztó számára a felmondás jogkövetkezményeinek az orvoslására. Az ítéletből az is levezethető, hogy a felmondást a hitelező részéről a fizetési felszólításnak meg kell előznie, amelynek a teljesítésével a fogyasztó a felmondás jogkövetkezményét el tudja háritani.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy mindezen követelményeknek a perbeli szerződési feltétel nem tesz eleget, hiszen a felmondást a hitelező számára bármely csekély szerződésszegés esetére megelőző felszólítás nélkül lehetővé teszi és mivel a szerződést a felek közokiratba

foglalták, ezért a felmondás azzal a jogkövetkezéssel jár, hogy a közjegyzői okirat záradékolásával a teljes követelés közvetlenül végrehajthatóvá válik. Az így elrendelt végrehajtással szemben a felpereseknek kell megfelelő eljárást megindítani, amelyben a végrehajtás felfüggesztése mérlegelés tárgya, így a szerződési feltételek végső soron a fogyasztó a bírói védelemhez való jogának gyakorlását is megnehezíti (Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.419/2018/8-II.).

Fentiek alapján az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a felmondás jogszerűtlenségére való hivatkozás tekintetében megalapozottnak találta és erre tekintettel rendelkezett a végrehajtási eljárás megszüntetéséről. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a felperes keresetét utasítsa el, emellett kötelezze a felperest, mind az első-, mind a másodfokú eljárásban felmerült perköltségének viselésére.

Indoklásul kifejtette, hogy álláspontja szerint a Pp. 369. § a.) pontja szerinti végrehajtási eljárás megszüntetése iránti per megindítása nem ad alapot a felmondás jogellenességének vizsgálatára. Álláspontja szerint a szerződést követő cselekmények, egyoldalú nyilatkozatok a követelés létrejöttére nincsenek kihatással, így a felperes hivatkozásának a figyelembevételére az adott pertípusban nincs lehetőség. Kifejtette, hogy különbséget kell tenni a védelem alatt álló és a tételes jogban megfogalmazott alanyi jog, valamint a jogi érdek fogalma között. A jogok megóvása nem egyenlő az érdekek megóvásával. Jelen perben vitathatatlanul fennáll felperes azon érdeke, hogy az általa közjegyzői okiratban megerősített, szerződésben vállalt kötelezettségét ne teljesítse, azonban nem tud megjelölni a tételes jogból olyan alanyi jogot, amely sérül abban az esetben, ha az érvényes szerződés alapján fennálló jogos követelést vele szemben érvényesítik. Nem véletlen, hogy a jogszabályalkotók mely jogi érdeket emelnek alanyi jog szintjére azáltal, hogy az írott jog alapján a jogalany arra hivatkozni tud. A két fogalom, a jogi érdek, valamint a jog által védendő alanyi jog között éppen ezért igen lényeges különbség van.

A felmondás jogszerűségével összefüggésben érdemben hivatkozott az 1/2018. Gazdasági Elvi Határozat 24. pontjában foglaltakra. Álláspontja szerint ezen határozat alapján megállapítható, hogy közjegyzői ténytanúsítvány formájában felmondás joga abban az esetben is megillette volna az alperesi jogelődöt, ha abban a felek előzetesen nem állapodnak meg. Kifejtette, hogy a felperes felmondáskor fennállt tartozása 24.320 CHF volt, amely a felmondás időpontjában érvényes deviza eladási árfolyamon (235,39 HUF/CHF) 5.724.685,- Ft, amely összeg egyértelműen kimeríti a Ptk. 525. § (1) bekezdés e) pontja szerinti esetet. A Ptk. 523. § (1) és (2) bekezdése szerint az adós főkötelezettsége a kölcsön összegének szerződés szerinti visszafizetése, vagyis ezen főkötelezettség megsértése nyilvánvalóan súlyos szerződésszegésnek minősül.

Álláspontja szerint ezek alapján megállapítható, hogy a jogelőd bank mind a jogszabályi, mind a szerződéses feltételeknek megfelelően járt el a felmondás során, így annak érvénytelenségére való utólagos hivatkozás – annak érdekében, hogy felperes szerződésben vállalt kötelezettsége alól mentesüljön – ellentétes a jogbiztonság alapvető követelményével is.

Érvelt azzal, hogy vizsgálni kell, hogy a felmondási ok lényeges kötelezettség nem teljesítéséhez a futamidő és tartozás összegéhez képest súlyos szerződésszegéshez kapcsolódik-e. Amennyiben súlyos szerződésszegéshez kapcsolódik, a felmondás érvénytelensége nem állapítható meg. Kifejtette, hogy abban az esetben, hogyha a Törvényszék megállapítaná, hogy a kölcsönszerződés

V.1. pontja tisztességtelen, akkor a hivatkozott Gazdasági Elvi Határozatra is figyelemmel a felmondás vonatkozásában a Ptk. 525. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt rendelkezés, mint háttérjogszabály válna irányadóvá a felmondás vonatkozásában. Figyelemmel arra, hogy jelen perben a felmondáskor lejárt követelés összege a jogszabályi kritériumnak is megfelel, a felmondás érvénytelensége nem állapítható meg.

Álláspontja szerint a felmondás helyesen tüntette fel a felmondás okát tekintettel arra, hogy a felperes a szerződésben vállalt kötelezettségét súlyosan megszegte, ez mind a Ptk. 525. § (1) bekezdés e) pontjában foglaltakat, mind a kölcsönszerződés felmondásában hivatkozott V.1. pontjának a) pontjában meghatározott feltételt kimerítette. A két hivatkozás egymással összhangban áll, a kötelmi jogban a polgári törvénykönyv ugyan zsinórmértékül szolgál a felek szerződéses jogviszonyában, azonban a felek főszabály szerint a szerződéses szabadságra figyelemmel megegyezésük szerint eltérő szabályokat állapíthatnak meg.

Rámutatott arra is, hogy az elsőfokú bíróság abban a körben bizonyítást nem folytatott le, hogy a felmondást megelőzte-e fizetési felszólítás. Erre tekintettel a fellebbezéséhez mellékelte az alperesi jogelőd felmondás előtti felszólítását, valamint annak átvételét igazoló tértivevény másolatát, amellyel azt kívánta igazolni, hogy jogelődje eljárása a felmondással kapcsolatban minden jogszabályban foglalt kritériumnak megfelelt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes felmerült perköltségében történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a végrehajtási eljárás megszüntetésének indoka vonatkozásában a tényállást hiánytalanul, helyesen tartta fel és abból megalapozott jogi következtetést vont le.

A felmondás jogszerűtlenségének vizsgálata körében hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.419/2018/8-II. számú ítéletében foglaltakra. Ezzel összefüggésben rámutatott arra, hogy a perbeli esetben a súlyos szerződésszegés vizsgálatánál nem a hitelező által a felmondással lejárttá tett tartozás összegét kell vizsgálni, hanem azon lejárt összegű tartozást, amelynek következtében a szerződés felmondásra került. Ennek alátámasztására hivatkozott a Kúria Gfv.VII.30.071/2019/9. számú ítéletére, amely a Fővárosi Ítéltábla hivatkozott jogerős ítéletét hatályában fenntartotta. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint csupán annak volna jelentősége, hogy a futamidőhöz és a tartozás összegéhez képest súlyos szerződésszegéshez kapcsolódok-e a felmondás, nem annak, hogy a felmondás következtében milyen tartozása áll fenn az adós felperesnek.

A felmondást megelőző felszólítás körében csatolt alperesi okirattal összefüggésben kifejtette, hogy az a másodfokú eljárás során már nem érvényesíthető, mivel annak előterjesztésére az alperesnek az elsőfokú eljárásban már lehetősége lett volna. Ezen túlmenően vitatta, hogy a felmondást megelőző felszólítást a felperes jogelődje az alperes részére megküldte volna.

A fellebbezés nem megalapozott.

A másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952.évi III. (Pp.) 253.§ (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között bírálta felül; a felmondás körében az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítás releváns adataiból a tényállást helytállóan állapította meg, és helyes az abból levont jogkövetkeztetése is abban a körben, hogy az alperesi jogelőd felmondása nem jogszerű, így nem alkalmas joghatás kiváltására, amelynek következtében a végrehajtási eljárás elrendelésének sem volt helye.

A másodfokú bíróság egyetért az elsőfokú bíróság által a felmondás jogszerűségének vizsgálhatósága, és a felmondás jogszerűsége körében kifejtett jogi álláspontjával, így azt megismételni nem kívánja.

A fellebbezésben felhozott érveléssel kapcsolatosan az alábbiakra mutat rá:

A Kúria által irányított egységes bírói gyakorlat alapján, amelyet a Kúria egyedi ügyben hozott határozataival is kimondott (Pfv.I.21.609/2018/4., Pfv.I.20.032/2019/5.) a felperes arra történő hivatkozása esetén a végrehajtás megszüntetése iránti perben a felmondás jogszerűségének érdemi vizsgálata nem mellőzhető. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a felperes kereseti kérelme alapján a felmondás jogszerűségét érdemben tárgyalta.

A felmondási ok tisztességtelenségének vizsgálatával összefüggésben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi okfejtését azzal az érveléssel egészíti ki, hogy a szerződés V.1.pontja tisztességtelen, az a Ptk. 209.§ (1) bekezdésébe ütközik, figyelemmel az elsőfokú ítéletben hivatkozott EU Bírósági határozatokban foglaltakra is. A tisztességtelen kikötés a Ptk.209/A.§ (2) bekezdése alapján semmis. Az érvénytelenség alapvető jogkövetkezménye az 1/2010. (VI.28.) PK vélemény 2.pontja alapján, hogy a felek által célzott joghatások nem érhetőek el, ezért a szerződés ezen kikötése joghatás kiváltására nem alkalmas, figyelemmel a 2/2012. (XII.10.) PK Vélemény 8. pontjában foglaltakra.

A tisztességtelen kikötés kiesése azonban nem eredményezi azt, hogy a hitelező az adós szerződésszegése esetén elesik a felmondás Ptk.-ban szabályozott lehetőségétől. A szerződéses kikötés hiányának következtében azt kell vizsgálni, hogy jogszerű-e a felmondás a Ptk.525.§ (1) bekezdés e.) pontja alapján.

A szerződésszegés súlyát minden esetben az adott ügy körülményeihez képest kell megítélni. Akkor illeti meg a hitelezőt a Ptk. 525.§ (1) bekezdés e.) pontja szerinti azonnali hatályú felmondás joga, ha a futamidőhöz és a tartozás összegéhez képest súlyos szerződésszegéshez kapcsolódik, így fizetési késedelem esetén akkor, ha a felperest jelentősebb összegű tartozás terheli a felmondás időpontjában.

Az alperes a fellebbezésében hivatkozott arra, hogy a felmondáskor fennálló tartozása az alperesnek 24.320 CHF volt. A felmondási okirat ugyanakkor nem tartalmazza azt az összeget, hogy mekkora volt az adósnak a felmondást megelőző és azt indokló tartozása. A végrehajtást kérő által megjelölt összeg a felmondással vált esedékessé, ez az összeg azonban nem vehető figyelembe akkor, amikor azt kell tudni értékelni, hogy súlyos szerződésszegésnek minősül-e a fennálló tartozás meg nem fizetése a törlesztőrészletek és a futamidő figyelembevétele mellett. Erre vonatkozóan pedig a felmondó okirat semmilyen adatot nem tartalmaz, így abból nem ítélt meg a felmondás jogszerűsége. Mivel ebben a körben a bizonyítási teher egyértelműen a felmondó nyilatkozatot készítő végrehajtást kérő terhén volt, a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a bizonyítatlanság az ő terhére értékelendő.

A felperes fellebbezéséhez csatolta a felmondást megelőzően az alperes részére megküldött felszólító levelét és az ahhoz tartozó tértivevény másolatát, ez azonban a Pp. 235. § (2) bekezdésében foglalt tilalomra tekintettel a másodfokú eljárásban már nem értékelhető.

Ezzel összefüggésben megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a felmondás előtti felszólítás szükségességére az elsőfokú eljárás során az alperes két előkészítő iratában is hivatkozott, így a felperes ezen előkészítő iratokban foglaltakra már az elsőfokú eljárásban is csatolhatta volna, a nyilvánvalóan már akkor is rendelkezésére álló, okirati bizonyítékát.

Minderre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése szerint – túlnyomó részt helyes indokainál fogva – helybehagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, így a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni a felperes másodfokú költségét, amely a felperest képviselő ügyvéd díja. A másodfokú bíróság ennek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (6) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel 100.000,- Ft + 27.000,- Ft áfa, összesen 127.000,- Ft-ban állapította meg.

Budapest, 2020. július 14.

dr. Lukácsi Beáta s.k.
a tanács elnöke

Nagyné dr. Orbán Piroska s.k.
előadó bíró

dr. Dancza Judit s.k.
bíró

